

ХЕЛЪН ДЪНБАР

ПАРЧЕНЦА
ОТ НАШИЯ
ЖИВОТ

Превод от английски
Бистра Георгиева

AMG
PUBLISHING

София • 2016

ЕДНО

Никой не ти се обажда посред нощ, за да ти каже, че си спечелил от лотарията.

Или че си взел изпита по химия с отличен.

Или че любимият ти отбор е спечелил сериите.

Ако телефонът звънне през нощта, е много вероятно някой да е умрял. Или да е скъсал с гаджето си. Или, в моя случай, нещо ужасно да се е случило с Лизи.

Тя невинаги ми се обажда. Понякога звъни на Спенсър. Подозирам, че друг път някак си се справя с пиянството на майка си и с лошия нрав на смотания си втори баща и не казва нищо на никого от нас. Мразя този факт повече от среднощното позвъняване.

Този път се звъни в момента, в който сънувам, че целувам Али Мартин, докато стоя на първа база на бейзболното игрище Мейпъл Гроув. Точно така – достигам първа база*. Очевидно подсъзнанието ми има чувство за хумор.

Знам, че сънувам, защото в реалността не може да целунеш някого, когото не си имал смелостта дори да заговориш. Но това не ми пречи да я придърпам все по-близо, така гърдите ѝ се притискат към мен, а аз внезапно осъзнавам, че повечето момчета обменят слюнка с момичета, докато аз се усъвършенствам в

* В американския жаргон бейзболните бази се използват като метафора за степента на интимност между момче и момиче: първа база е целувка по устните, втора – докосване на горната част на тялото, трета база – докосване на интимните части, но без осъществяване на сексуален контакт, хоумрън – сексуален акт. – *Бел. ред.*

отлагането и се самонаказвам за това, че съм твърде голям страхливец и не ми стиска даже да я поздравя.

Мобилният ми телефон продължава да звъни – пронизително и настойчиво. Отдръпвам ръката си от Али и започвам непохватно да опипвам нощното шкафче точно когато химнът на „Мустангите“ от Мейпъл Гроув спира.

Някак си устоявам на импулса да го запратя срещу стената в пристъп на яд. Тогава пак започва да звъни, а аз си поемам дълбоко дъх – май не съм го правил от известно време. На дисплея виждам две неща едновременно – часът е 2 сутринта и се обажда Лизи.

Когато отговарям, гласът ми е малко дрезгав. Искам пак да съм на онова място в съзнанието ми, където се сливат Али и бейзболът.

– Кал, трябва да дойдеш да ме вземеш – тонът ѝ е толкова настоятелен, че на момента ме изстрелва от леглото.

Минало е доста време от последния път, когато имаше нужда от мен посред нощ. Мимолетната надежда, че ще се върна към съня си, се изпарява и Лизи получава цялото ми внимание.

Все пак се налага да примигна няколко пъти, за да се уверя, че съм буден.

– Къде си? Добре ли си?

На другия край на връзката се чува дрънчене на чаши, бръмченето на уличното движение и високи гласове. Тази комбинация от звуци почти ми предизвиква зъбобол.

– Пред „Сайдуайндърс“ съм. Сещаш ли се? На тъгъла на Четвърта и Медисън? – отговаря Лизи.

Стомахът ми се свива, а мускулите на врата ми

се напрягат все едно съм изметнал рамото си с лошо хвърляне. На другия ден сме на училище и не мога да се сетя за никаква основателна причина Лизи да е пред някакъв бар в покрайнините на най-долнопробната част на Детройт.

– Какво, по дяволите, правиш там? – питам, макар че не съм сигурен дали искам да чуя отговора.

– Може ли да оставим приказките за по-късно? Ще ти обясня всичко, но първо трябва да дойдеш да ме прибереш. – Звучи нетърпеливо, макар да знае, че няма начин да не отида. Винаги отивам, когато Лизи се обади.

– Добре, идвам след пет минути.

Затварям, без да губя време да казвам чао. Обикновено дотам се стига за десет минути с кола, но не и тази нощ.

Обличам си вчерашните джинси, грабвам една тениска от пода и нахлузвам маратонки, без да си правя труда да ги връзвам. Сигурен съм, че косата ми стърчи на всички възможни страни, но това няма да направи впечатление на Лизи. Всъщност никой не би обърнал внимание, освен в сънищата ми. А и все пак е малко вероятно да се натъкна на някой познат близо до „Сайдуайндърс“.

По трудния начин съм се научил, че не мога да изляза през предната врата, без да събудя родителите си – това ще доведе единствено до разговор, който не бих искал да водя втори път в живота си. Затова решавам да прекося кухнята, за да изляза през задната врата.

Королата ми е на обичайното си място, на няколко къщи от нашата, в готовност за случаи като този, но в момента ми се струва още по-далеч. Небето е придо-

било онези тъмни нюанси, характерни за часовете на излизващата се нощ, малко преди настъпването на утрото. Улицата е зловещо тиха, а това прави всеки звук прекалено силен – стъпките ми по асфалта, шумът от отварянето и затварянето на вратата на автомобила, еноътът, който тършува в кофата за боклук. Тишината, която крие нещо.

Пускам музиката с надеждата да прогоня тишината от колата. По радиото двама водещи коментират дали Американската лига трябва да премахне правилото на избрания хитър*. При нормални обстоятелства дискусиата би ме заинтригувала, но тази нощ не успявам да се съсредоточа.

Намалявам звука докрай и карам, без дори да поглеждам скоростта. Не мога изобщо да си представя какво би могло да се е случило, за да ми се обади Лизи този път. Единственото, което знам, е, че със Спенсър ѝ купихме телефон за спешни случаи. Явно сега беше спешен случай.

Гумите свистят на ъгъла с Четвърта улица. Лизи стои пред бара в черна рокля на цветни петна, дългата ѝ тъмна коса е прибрана с шнола, изпуснала само един оцветен в лилаво кичур. Спирам до тротоара и се пресягам да я прегърна, когато се качва.

– Добре ли си? Да те закарам ли у вас? – Не се осмелявам да отбележа, че не е закопчала колана си. Моментът не изглежда особено подходящ за този вечен спор.

– Само не вкъщи – отвръща тя, въртейки очи, и

* Бейзболното правило, прието в Американската лига през 1973 г., позволява на всеки отбор да има по един играч, който да батира вместо отборния питчър. – *Бел. ред.*

качва „Док Мартен“ ментетата си на таблото.

Чувствам се като глупак. Разбира се, че не иска да се прибере у дома. Именно домът ѝ е причината да се случва всичко това и аз се оказвам пълен идиот, задето дори го предлагам.

– Просто ме заведи някъде – моли ме тя.

Кимвам и потегляме обратно към някой по-приличен квартал, което на практика е всяко място, различно от това. Скоро пристигаме на паркинг, близо до детската площадка на стария манастир. Нямам никаква представа защо му е на един манастир детска площадка. Имам предвид, че монасите нямат деца, но все пак винаги е приятно да си на такова тихо и спокойно място. Достатъчно късно е, така че дори наркоманите и двойките, търсеци свободно от родители местенце, вече са си тръгнали.

Не казваме нито дума, докато слизаме от колата, и се отправяме към люлките, но онова, което все още не знам, започва бавно да се разкрива пред мен.

– Лизи?

И двамата си избираме по една люлка, а аз я гледам, докато си поема дълбоко дъх.

– Бях в гаража – започва тя. Не съм изненадан. Лизи на практика живее в гаража, който е превърнала в импровизирано артстудио. Засилва се с крака и литва почти на височината на люлката, скърцаща под тежестта ни. Не се опитвам да я настигна, защото височините не ми понасят и повръщането ми точно сега няма да помогне с нищо.

Оставям на Лизи няколко минути, за да продължи разказа си, но тя не го прави. Мълчанието ѝ ме изнервя повече от всичко, което очаквам да каже, и най-накрая

не издържам. Скачам и хващам веригите на люлката ѝ, за да я спра.

– Хайде, кажи ми – умолявам я.

Тя ме гледа с уморените си тъжни очи и заравя обувки в пръстта.

– Работех върху нещо ново, когато старият прилеп се прибра пиян и започнаха да се бият – заразказва с безизразен, монотонен глас. – Усилих музиката, но все още чувах виковете ѝ. Реших, че щом крещи толкова силно, трябва да проверя какво става. Очите на Лизи са приковани в мен, което е истинско предизвикателство за нея. Но виждам, че в никакъв случай не ѝ е неудобно да говори за това.

– Какво стана? – Напрежението в гласа ми компенсира липсата му в нейния.

– Предполагам, че я е ударил. – Вдига рамене, сякаш това да слуша как бият майка ѝ не е кой знае какво. – Когато влязох, тя го гонеше с онази скапана оранжева лампа в дневната. Опитах се да я спра, но тя подгони и мен. Не успях да я накарам да спре, затова просто излязох.

Кимам с надеждата, че такива неща са рядкост в дома на Лизи, макар да съм сигурен, че не са.

Чакам останалата част от разказа.

– Е? Как стигна до „Сайдуайндърс“?

Лизи не може да си позволи кола, а живее твърде далече, за да е отишла пеша.

Поглежда настрани, защото знае каква ще бъде реакцията ми, и гласът ѝ се снижава, когато отговаря.

– На стоп. Точно натам отиваше човекът с мотора.

Мълча в опит да преглътна порива да ѝ се разкрещя.

– Лизи, ти обеща. – Нямам намерение да я карам да се чувства зле, но навикът ѝ да пътува на автостоп буквално ме държи буден по цяла нощ, потънал в мисли дали няма да се събудя и да науча, че е била наръгана и захвърлена край пътя.

Тя смръщва лице с ясното съзнание за степента, в която признанието ѝ ме разстройва.

– Да, знам, съжалявам. Мислех си, че ако просто се разкарам оттам, нещата ще се пооправят.

Внезапно осъзнавам, че веригите на люлката са много, много студени. Металът е покрит със скреж и хапе измръзналите ми ръце. Духам върху тях, докато не започват да щипят.

– Трябваше просто да ми се обадиш, преди да излезеш – казвам. – Нямахте нужда да ходиш там.

– Да, знам. – Усуква люлката отново и отново и накрая я оставя да се развърти, преди да отговори. – Явно съм се надявала, че поне този път няма да имам нужда от принц на бял кон, който да ме спаси.

Опитвам да се усмихна, но съм убеден, че успявам да докарам само разкривена гримаса.

– Не съм никакъв рицар – казвам и поглеждам към намачканите си джинси и развързаните обувки. – Но знаеш, че винаги съм тук за теб. Както и Спенсър.

Тя се подсмивва.

– Предполагам, че на Спенсър му писна от глупостите ми.

– Защо мислиш така? – питам озадачен. – Какво искаш да кажеш?

Тя не отговаря директно. Обгръщам вкочанените ѝ ръце и те започват да се стоплят. Или поне така ми се струва.

Поглежда ме, уличното осветление се отразява в очите ѝ.

– Знаеш ли, повдига ми се от това да съм трън в нечий задник. Вие двамата постоянно проверявате дали бедничката Лизи няма неприятности.

Коленича пред нея, така че да се гледаме в очите.

– Наистина ли мислиш така? Че те обичаме от съжаление или нещо такова?

Чувам безсилието в гласа си и усещам как се изпълвам с вина. Решен съм да не се превръщам в поредната трудност в живота ѝ.

Лицето ѝ сменя много изражения, докато накрая се установява едно, което не мога да разгадая.

– Ние спяхме заедно. Аз и Спенс.

Едва не падам назад. Не ми го казва, за да ме шокира – познавам, когато го прави. Но каквото и да е било намерението ѝ, аз съм шокиран. Наистина, наистина шокиран. Толкова много, че въздухът засяда в гърлото ми. Не просто съм шокиран, защото Спенсър е гей, макар че това също е част от картинката. Шокиран съм защото... и аз не знам. Просто съм. Имам предвид, че Лизи е безумно влюбена в Спенсър от първия миг, в който го видя, но той... е, това е много по-сложно.

Освен че съм шокиран съм и смутен, защото това потвърждава нещо, което и без друго знам. Аз съм единственият от тримата, който все още не е правил секс. Това не трябва да ме изненадва. Не би трябвало да има значение. Но има. Кара ме да се чувствам като пълен загубеняк

– Аз не... Не знаех, имам предвид. – Изправям се и ритам в пръста под люлката. Чувствам се неудобно

по твърде много причини.

– Да. Ясно. – Тя се усмихва и лицето ѝ засиява. Не знам какво я прави толкова щастлива – дали спомени-те ѝ, или това, че тайната ѝ е била запазена, или че ме е оставила безмълвен.

– И? – Не съм сигурен какво очаквам да каже. Определено не искам да ми разказва подробности. Предполагам, че просто искам да разбера дали нещо между нас тримата се променя.

– Няма „и“. Случи се веднъж. Беше прекрасно. Няма да се повтори и вече мога да зачеркна точката „секс със Спенсър Йейтс“ от списъка си със задачи. За какво повече да живея? – На лицето ѝ каца онова нейно огорчено изражение – устата ѝ е наполовина засмяна, наполовина намръщена. Познавам го добре и не искам да тръгвам в посоката, в която се опитва да повлече разговора. Също така не искам да знам колко страхотен е бил сексът със Спенсър, както и не искам да слушам, че вече няма за какво да живее.

Опитвам се да измисля нещо, което да я накара да се почувства по-добре, и се спирам на:

– Знаеш, че той те обича, нали?

– Знам – отвръща меко и затваря очи. – По начина, по който обича и теб.

Мисля за всички неща, през които минахме тримата заедно, откакто се срещнахме в първи клас.

– Толкова ли е лошо?

– Не, разбира се, че не. Не бих го заменила за нищо – признава тя. Обичайният ѝ непукизъм се пропуква, но тя бързо се съвзема, преди да продължи.

– Е, с изключение на очевидното. Предполагам, че да принадлежа към обратния на предпочитания от

Спенсър пол, е поредната шега, която вселената си прави с мен.

– Господи, Лизи...

Мозъкът ми работи със скоростта, с която го прави, когато е изправен пред стотици различни възможности и всички са гадни. Безпомощен съм пред лицето на нейната безнадеждност, както винаги.

В училище имаме занятия за това как да разпознаем депресията у приятелите си: загуба на интерес към нещата, които обичате да правите, мрачни мисли и така нататък. Но Лизи не губи интерес, нито се сдобива с мрачни мисли. Тя винаги си е била такава.

Спенсър знае как да се оправя с нея, когато е в такова състояние. Знае как да я разсее и да я накара да се смее. Но аз винаги се чувствам сякаш тъгата ѝ е посилна от мен и така ме опиянява, че потъвам заедно с нея, вместо да измъкна и двама ни.

Протягам се да я прегърна и известно време оставаме така – сгушени един в друг. Тихи. Гледаме звездите. Отбелязвам, че ако присвие очи, може да види светлината на Сатурн точно под Луната. Посочвам Малката мечка – Полярната звезда, и казвам да си пожелае нещо, но тя само се усмихва глуповато.

Пробвам нещо друго.

– Нали знаеш, че Полярната звезда няма вечно да е част от Малката мечка. Това, че Земята се измества, означава, че има и други полярни звезди. Когато накрая погледнем небето, ще виждаме там някоя друга звезда.

Тя се вира в мен с неопределено любопитство, но определено не съм сигурна накъде бия.

– Всичко се променя – прошепвам в косата ѝ, коя-

то има лек аромат на разредител за боя. – Няма да бъде винаги такава.

Лизи поглежда към небето и за секунди си мисля, че може би, само може би, разбира. В гърлото ми се надига надежда, но се задавам с нея, когато с глас, изпълнен с примирение, тя казва:

– Да, но дотогава всички ще сме измрели.

Всяка илюзия, че бих могъл да оправя нещата, се изпарява. Отново се провалям и двамата го знаем, затова спирам да опитвам. Просто я обгръщам с ръце и я държа в обятията си, докато и двамата не започваме да треперим и отблясъците на слънцето не се подават на хоризонта.